

[Stinus.]

tion og enslydende erklæringer fra USA, Sovjetunionen og Storbritannien.

Hvad angår kontrollen, har der især været og er der fortsat utilfredshed med, at det ifølge traktaten er ikke-atommagterne, der skal underkaste sig en kontrol. Det har afhjulpet utilfredsheden noget, at både USA og Storbritannien har erklæret sig rede til i lighed med ikke-atommagterne at lade deres fredelige atomvirksomhed kontrollere. Jeg skal benytte lejligheden her til at efterlyse et tilsvarende tilsagn fra Sovjetunionen.

Med hensyn til atommagternes egen nedrustning må vi give udtryk for tilfredshed med traktatens artikel VI — der først og fremmest skyldes et svensk initiativ — hvori alle deltagerne i traktaten forpligter sig til i god tro at fortsætte forhandlingerne om en snarlig standsning af kernevåbenkapløbet, kernevåbenedrustning og en traktat om almindelig og fuldstændig nedrustning.

Det hedder i den skriftlige fremsættelse af forslaget, at man, såfremt disse forhandlinger ikke fører til resultater i en overskuelig fremtid, må regne med risikoen for, at visse ikke-atommagter vil tage under overvejelse at opsigte traktaten. Heri ligger altså en reel mulighed for pression fra ikke-atommagternes side, en pression, der vel især vil kunne øves af de såkaldte næsten-atommagter, og som måske kan tvinge atommagterne til at tage yderligere nedrustningsskridt.

Man kan spørge, hvilke fordele Danmark kan have af at ratificere traktaten. Ja, først og fremmest er det jo af afgørende betydning for traktatens hele værdi, at tilslutningen bliver universel. Dertil kommer, at traktaten er et betydningsfuldt skridt henimod en international rustningskontrol, der igen er betingelsen for påbegyndelsen af almindelig og fuldstændig nedrustning, som igen er et mål for dansk politik. Endelig har Danmark åbenbare egoistiske fordele ved at tilslutte sig traktaten, som faktisk har et dobbelt sigte, hvad måske nemt overses, nemlig dels at hindre spredning af kernevåben, dels at fremme samarbejdet mellem traktatens underskrivere om den fredelige udnyttelse af atomenergien. Hvad det sidste angår, opnår Danmark den fordel at få adgang til udstyr og materialer til fredelig an-

vendelse af kerneenergi samt til videnskabelige og teknologiske oplysninger på dette område, som ellers ikke ville være inden for vor rækkevidde.

Det radikale venstre hilser med tilfredshed, at både USAs nuværende præsident og udenrigsminister Dean Rusk i FN til trods for de uhyggelige begivenheder i Tjzekoslovakiet har fastholdt ønskeligheden af hurtig ratifikation. Beklageligt og måske mere betydningsfuldt er det, at præsidentkandidat Nixon tilsyneladende ikke deler denne opfattelse.

Beklageligt er det også, at en anden af vore NATO-allierede, Vesttyskland, tøver med at underskrive traktaten. En vesttysk vægning kan kun være med til at gøre det lettere for Sovjetunionens ledere at sandsynliggøre for de socialistiske lande i Østeuropa, at Vesttysklands hensigter ingenlunde er fredelige. Danmark er allieret med Vesttyskland inden for NATO, og det tilkommer derfor også den danske regering fortsat at lægge tryk på den vesttyske regering for at få denne til at underskrive traktaten.

Vi kan glæde os over, at Danmark var blandt de lande, der først undertegnede traktaten, og jeg vil gerne på det radikale venstres vegne give udtryk for tilfredshed med, at den danske regerings holdning til ikke-spredningsaftalen er uændret til trods for den øjeblikkelige tillidskrise i Europa. Man taler jo i bemærkningerne til forslaget oven i købet om, at opslutning bag traktaten bør blive et af midlerne til at overvinde det tilbageslag, afspændingen har lidt. Det radikale venstre deler fuldt ud denne opfattelse.

I De Forenede Nationers regie er det første skridt mod en nedrustning nu taget. De næste skridt må være en reduktion af eksisterende våbenlagre, en prøvestopaf tale, der også forbyder underjordiske kernevåbensprængninger, og oprettelse af flere kernevåbenfri zoner.

På det radikale venstres vegne skal jeg herefter anbefale, at Danmark ratificerer den foreliggende traktat om ikke-spredning af kernevåben.

Gert Petersen: Denne begivenhed, gennemførelsen af ikke-spredningstraktaten og ratifikationen af den, kunne have været en